

CARTE: „Anotimpul neprevăzut” de Marin Slujeru

Scris de Horia Picu

Duminică, 16 Iunie 2013 07:23 - Ultima actualizare Duminică, 16 Iunie 2013 08:39

Poezia lui Marin Slujeru lasă urme adânci...Le lasă direct în suflet, acolo de unde nu se mai pot șterge...Un volum de poezii în care Marin Slujeru se „joacă” admirabil de frumos cu subtilitățile pe care i le oferă limba română. Un poet mereu tânăr, mereu gata să observe „tot ce mișcă” în jurul său. „Cuget, deci exist”, frumoasa idee filozofică a lui Descartes ar putea fi transpusă de absolventul de filozofie Marin Slujeru în „observ, deci exist”! ...și observă tot! Dar ce frumos spune asta...

„Cum mi-ar așterne cineva o față albă de masă în zbor,□

mi se întâmplă liniștea”

Liniștea, un lucru relativ...E suficient să vadă

„ochii deja-domnișoarei, calzi”

ca să simtă că timpul său n-a trecut...

„-nu, nu mi-e sufletul trecut,□

se mai petrec schimbări”

În altă poezie spune:

„nu știam când intrase în restaurant

deodată ședea, cu rochia ei albastră, singură la masă

.....

să nu plece cumva, încerc o panică ușoară”

Marin apreciază eternul feminin. O ființă plăcută ochiului său poate să nu aibă un chip bine conturat. Pentru poet contează mișcarea frumoasei fără nume. Păcat că totul se întâmplă într-un oraș „sfârșit”...

„nu înțeleg grația ta în orașul sfârșit,”

În poezia „Vorbe la palat”, spune:

„freamăt de frunze, foșnet de vorbe”

Poetul își permite să spună cum vrea, și iese ceva admirabil. Bravo!

Această carte, având un format pe care lesne o poți lua cu tine, poate fi de bun ajutor cândva...Te poți ascunde de restul oamenilor și să citești câteva poezii. Așa îți dai seama că nu ești singur, că nu numai ție ți se întâmplă una, alta. Timpul trece, ce păcat! Va veni un moment când fiecare va trebui să se împace cu propriul lui destin...Totul se mișcă, nu-i așa? Totul trece, nu-i așa? Poetul are curaj să se „vadă” într-un viitor când

„Odată am să plâng pe săturate”

cât a meritat, cât n-am apucat”

Știe ce va fi atunci:

„mă voi face de râs

o să-mi tremure hainele, carnea, bărbia”

Va fi un moment ca un fel de spovedanie în public. Curaj și demnitate, asta văd eu în poezia „Înfruptare”, din care am citat.

„Anotimpul neprevăzut ” poate fi iarna. Poetul e mulțumit cu ce-i oferă natura:

„n-o laud,

nu-i dau tușa mea personală”

Tușa ta personală se simte în tot ce scrii, Marin Slujeru!

Uneori poetul transmite o stare de tristețe nevindecabilă, de la el, la cititor:

„-mergeam la pas prin luna lui Mai,

să scriu cum îmbătrânesc.”

N-avem altceva de făcut decât să-mbătrânim...

„așa cum pâlpâi eu pe-aici, în lichidare”

Am întâlnit în „Anotimpul neprevăzut” versuri scrise în stilul japonez „Haiku”

„în copilărie-

prietenii mai mari îngrijindu-mă

și eu, vai, bătrân”

Volumul de versuri are la sfârșit niște precizări în legătură cu stările conjuncturale care l-au inspirat pe poet. Și acele note au farmecul lor, ca întreaga poezie a lui Slujeru:

„Trecea înaltă și încă o idee, pe lângă clădirile mohorâte. Instantaneu a dispărut

-Clar că nu era de-aici.”

Ce poate face omul (nu neapărat tânăr...) în acest oraș? Ce i-a mai rămas de făcut?

„se poate trăi mult și bine la Sighet

întâlnești bătrâni noi peste tot”

Sighet, orașul unde

„spre seară, un fluviu de mașini târător prin oraș

deasupra toamna distribuie frunze color”

Alăturarea spectaculoasă a unor cuvinte care, în aparență, n-ar avea ce căuta unul lângă altul, dau spectaculozitate poeziilor din această carte. Un exemplu:

„...are o bluză albă, februarie”

sau:

„vreun zvelt alegro de pian, rătăcit”

Altădată, spectaculozitatea apare prin contraziceri:

„pe mine să mă lăsați în pace

pe mine să nu mă uitați nici o clipă”

Poezia lui Marin Slujeru nu se lasă comentată...Ea induce o stare care trece dincolo de puterea cuvintelor:

„stau aici toată ziua cu lumina de-acolo

pe nepusă-masă ne bântuie albastrul înserării”

Alt exemplu:

„ies tot mai des în oraș

mă plimb tot mai încet”

Anii sunt din ce în ce mai mulți, picioarele din ce în ce mai plumbuite, viteza din ce în ce mai mică...Toți vom înțelege asta într-o zi...

Plimbându-ne,

„în codrul orășenesc ne pândim

care moare primul”

Fiecare bucurie trăită cândva se transformă în amintiri care dor...

„fiecare cu părerile sale de rău

-în față, clar, bucuriile premergătoare”

Octavian Paler spunea:

“Nu există fericire de care să-ți aduci aminte fără tristețe.”

Întotdeauna când ești în spital o urmă de neliniște apare. Și o formă de speranță, de neînțeles pentru cei care au călcat pe-acolo doar ca vizitatori...

„adormi în clopoțitul depărtat al oxigenului

te dai jos din pat direct în Pășunile Raiului”

Poeții lasă impresia că fac parte din altă lume (poate chiar fac?). Absolut admirabil Marin Slujeru spune:

„...vă rog să mă primiți în rând cu lumea...”

Pentru că (spune în altă poezie)

„mă bate gând de îmbătrânire, de realitate”

Șansele sunt reduse...

„în plus, deja v-a cuprins o emoție soră cu moartea”

Autorul acestor excepționale versuri speră. Așteaptă și speră...

„de s-ar arăta obrajii tăi limpezi luminoși

dimineată de dimineată prin odaie,

aș fi un boier luminat”

Marin Slujeru ne invită să privim dincolo de aparențe:

„...de sprâncenele mele cărunte, nu vedeți tânărul dinăuntru

□

îmbătrânesc. Învăț să spun cum are loc asta”

La sufletul poetului nu toată lumea are acces:

„din oglindă mă privește un bărbat sever

se ajunge greu la inima lui”

Motivul îmbătrânirii e prezent în multe din poeziile cuprinse în acest volum. Iată alt exemplu:

„de-o vreme m-am oprit,

nu știu când voi continua cu îmbătrânirea

.....

-îmbătrânirea se petrece în salturi

între ele răstimpuri imense, cu viitorul încremenit în faţă”

Trecerea timpului lasă urme pe fiecare chip.

„mi-am uitat fără veste chipul!”

Spune Marin Slujeru în poezia „Înspăimântare”, al cărei singur vers e cel de mai sus, vers care te duce cu gândul la una din întrebările pe care ni le punem din ce în ce mai des după un timp, „cine ne priveşte, de fapt, din oglindă?”

În „Anotimpul neprevăzut” poetul sighetean seamănă cu mulţi dintre noi. Mulţi avem anotimpul preferat vara, şi avem deja o stare de nemulţumire când vine, dar ştim că pleacă atât de repede...

„...şi nici nu vreau să vină vara,

că toată vara mi-e frică să nu treacă vara”

O carte despre anotimpuri, despre trecerea timpului prin noi. Şi peste toate, speranţa...

„-după ce voi fi consemnat îmbătrânirea,

voi fi tânăr la loc sau bătrân pentru totdeauna; încă nu s-a stabilit”

După ce veți citi acest volum de versuri, să-l căutați pe autor pe stradă, duminică. Dacă nu-l cunoașteți, vă spun că are

„o flacără albă în păr

s-a aprins singură

-îți poți trece mâna prin ea

poți dăru din ea tuturor

dacă te dai pe față, te faci om nou”

Eu sigur o să-l caut, o să-l opresc și o să-i spun: „mulțumesc, Marin Slujeru pentru o carte pe care n-o voi putea uita vreodată”. Iar dumneavoastră, cititorii acestei cărți, nu vă grăbiți cu răsfoitul...În „Maktub”, Paolo Coelho scrie:

„„Așteaptă o clipă,” spune cerșetorul. „Nu caut ajutor. Eu sunt poet și vreau să-ți citesc o poezie în schimb.” “mda, alege una scurtă, pentru că mă grăbesc”. Cerșetorul răspunde: “dacă ești încă viu, este pentru că nu ai ajuns încă acolo unde ar trebui să fii”.”

Volumul a fost lansat pe 30 mai 2013 de Editura Valea Verde din Sighetu-Marmatiei.

Vedeți

[AICI](#)

filmarea.

Cartea poate fi cumparata de la Libraria Luceafarul Sighet.